

A szegedi boszorkánypercek és a dóm tornyai az Agórában

Az autodidakta művész, Renata Maroti első kiállítása

Október 24-éig látható az Agóra földszintjén Renata Maroti festménykiállítása. A szegedi autodidakta festőművész és versíró elmúlt két évben készült képeiből rendezte első kiállítását. Művei akrilfestmények, helyenként kiegészítve akvarell-, kollázs- és gipsztechnikával. A legkülönbözőbb élethelyzetek, érzelmek ihlették. Találkoztunk gyermekkori emlékekkel, szerelemmel, elmúlással, gyűlölettel, közönnyel, a lét értelmének kérdésével, az ellentétek vonzásával, mások elfogadásának fontosságával, női szépséggel, történelmi személyekkel és vadvirágos rétekkel.

Renata gyerekkora óta alkot, és elmondása szerint sosem a felszín, hanem az arcok, a történetek, az épületek mögötti lét és lélek foglalkoztatta. Sokat töprengett

Renata Maroti és a szegedi boszorkány.

a létezésen és elmúláson. Gondolataiból a festményei mellé meg is oszt jó néhányat a tárlaton, így vezetve a látogatókat. Többet ezek közül versekben jelenít meg. A kiállítás középpontjába a szegedi boszorkányt ábrázoló képét tette, mellé a

Szegedi boszorkánylegenda című versét, mely a szegedi boszorkánypercek idejébe vezet vissza a Boszorkányszigetre, ahol 1728-ban hat férfit és hat nőt égettek el máglyán boszorkányság vádjával.

A fogadalmi templom

ikonikus tornyai is megelevenednek egyik festményén. Ha jobban megnézzük, a dóm a fáraónő fejdíszén is visszaköszön. A Magnetika című képről Renata elárulta, az édesanyját festette meg, akit így köt össze a múlttal és jelenlennel.

Dóm.

Magnetika.

Change my mind.

Szegeden divat az olvasás!

Egy személy – egy könyv

A Somogyi-könyvtár könyvajánló sorozatában Fabulya Andrea, a Szegedi Radnóti Miklós Kísérleti Gimnázium tanára, a város számos irodalmi estjének versmondója Szepesi Attila Tündérek és katonák című esszékötetét ajánlja.

Nemrég kezdtem esszét olvasni. Másképp is életem, mint a verset vagy a regényt. A regényvilágba belépek. A versvilágot befogadom. Az esszé viszont: hol beszippant, hol eltávolít. Sokfajta távlatot élek meg ilyenkor. A jó esszé ki-be dobál, újra és újra magához hív, egy-egy mondatot hevesen újramorzsolok, zsolozsmaként mondogatva, aztán tovább, aztán újra vissza...

Így jutottam el Szepesi Attila esszéihez. A Szepesi-írások valahogy mindig a csodáról, a teremtett világ szépségéről mesélnek nekem. Szepesi Attila, aki Temesi Ferenc szavaival élve: „az utolsó hegedűs” volt e hazában, olyan könnyedséggel mesél a számomra szinte beláthatatlan időbeli távlatokról, úgy időzteni olvasóját régmúltak és/vagy messzeségek, történelmi, irodalmi adatok rengetegében, mintha csak a fage-rendás kerti lakba szaladnánk át egy kis portalanításra valamikor, valahol, mert épp ideje van már. Közben persze jól összekuszálódik a hajunk, újragombolódik az életünk összes valamirevaló kérdése-válasza, mire ebből a metafizikai térből hazaérünk...

Szepesi Attila kötődött Szegedhez: itt tanult főiskolán, egyetemen, élénk kapcsolat

fűzte a városhoz, bár Beregszász (és hivatalosan Ungvár) a szülőföldje. De nem Szegeden találkoztam vele, hanem a Paulovics Tamás által szervezett szentesi irodalmi találkozón, valamikor a 2010-es évek elején. Mondtam a verseit, megszólítani nem mertem, jólesett a köszönete. Nem is tudtam akkor még, milyen remek, magával ragadó stílusban mesél, amikor esszét ír, és milyen sokrétű műveltséganyagot tesz mesésen izgalmassá egy-egy gondolatmenettel. Mert bizony felütik kis fejüket, ki-kibújnak, gyengéden elidőznek az olvasó vállán, beleszusognak a nyakába: a manók, a tündérek, a varázslók, a boszorkányok, a vitézek és katonák, megannyi álmotag képviselője a mesefrontnak.

„A lankán, mely billenten áll Isten tenyerén – mondjuk a Teremtő közepe – meg mutatóujja között, suhog a szél. A szirmokon dongók zöngicsélnek. Aztán hirtelen eláll a szél. Minden mozdulatlaná dermed. Áll a levegőben a ragadozómadár szárnya. A réten a fűszál. A fűszál tövén a cincér. Rezdületlen a kő, melyben ősvilági levelek lenyomata látszik. Meg se rebben a sombokor. Érezhető mégis, hogy a pillanat sebezhető. Benne az élet törékeny. És ez a törékenység is része az örökkévalóságnak.”

A törékenység is része az örökkévalóságnak. A kultúra az egyetlen menedék. Nincs út másik. Szepesi Attila Tündérek és katonák című esszékötete a Somogyi-könyvtárból kölcsönözhető.

Nem is tudtam akkor még, milyen remek, magával ragadó stílusban mesél, amikor esszét ír, és milyen sokrétű műveltséganyagot tesz mesésen izgalmassá egy-egy gondolatmenettel.